

Drukarnia Literacka w Krakowie.

KRAKÓW

P. T.

Biblioteka Jagiellońska

Egz. obowiązkowy.

wychodzi codziennie o godzinie 2 po południu

Prenumerata m. es. roczna
Bez odnośnika 4'—
Z odnośnikiem 4'50
Z przes. poczt. 4'50
Zagranicą... 8'—
Cena numeru
20 groszy
Adres Redakcji
ul. Wiełopoie L. 1.
Telefon Nr 3542 i 4450
Adres Admin. stracji
ul. Wiełopoie L. 1.
Telefon Nr 1572, 3542 i 1198.
Nr zezku PKO 110.40

Geny ogłoszeń
za i wiersz milimetrowy:
Zwykłe 15 gr.
Nadesłane 35 .
Po kronice 45 .
Na 1-szej stronie 50 .
Drobne od słowa 7 .
Układ tabelaryczny
o 50% droższy.
Załączniki wedle umowy
Wylączne zastępstwo
na zachodnią Europę
M. DUKES, Następcy
WIENI. — Wollzeile 16.

REFORMA

Wznowienie tradycji Pittów.

Kraków, 27 maja.

Izba gmin uchwaliła wczoraj 357 głosami przeciw 111 przy 45 głosach abstenencji potwierdzić postanowienie rządu do zerwania stosunków handlowych i dyplomatycznych Wielkiej Brytanii z Federacją republik sowieckich. W ten sposób dzień wczorajszy stał się najważniejszą datą w powojennej historii narodów. Odtąd bowiem zaczyna datować się formalnie nowe wielkie napięcie pomiędzy dwiema największymi współcześnie energiami politycznymi: imperjum wielkobrytyjskim i Rosją sowiecką.

Niemal równocześnie po długich targach uchwalono na gospodarczej konferencji w Genewie, na żądanie delegacji sowieckiej, rezolucję akademicką, w której stwierdza się istnienie współrzedne dwóch przeciwnych systemów gospodarczych i przyznaje nawet z zastrzeżeniami możliwość ich pokojowego współistnienia w przyszłości. Do uchwalenia tej rezolucji akademickiej przyczynili się znacznie delegaci — angielscy, którzy okazali się mistrzami w redagowaniu formuł kompromisowych, łączących ogień z wodą.

Lecz w zaprzeczeniu tej rezolucji sam rząd wielkobrytyjski oskarżył drugi system o różne zbrodnie i przestępstwa, deklarując zerwanie wszelkich z nim stosunków. Zadany został kłam teorii, wyznawanej dziwnym zrządzeniem losu, po obu stronach barykady, że można mianowicie zwalczać się na śmierć i życie, a mimo to nie przestawać ze sobą handlować.

Wczorajsza uchwała Izby gmin angielskiej kładzie kres zarówno polityce, opartej na wierzeniu Lloyd Georgea, że można z sowietami równocześnie i walczyć i handlować, jak teorii Lenina o możliwości t. zw. „pieredyszki“ t. j. nastania takiego okresu w życiu narodów, w którym komunizm sowiecki będzie z kapitalizmem zagranicznym prowadził handel wszelaki, zaciągając pożyczki i wykorzystywał jego siły, a równocześnie

będzie go podkopywał, uwikływał w różne trudności i wszystkimi środkami przygotowywał jego upadek.

Zarówno ultra kapitalistyczna teoria „handlu z djabelem“ jak wiara bolszewicka w „pieredyszkę“ zostały wczoraj zanesione do grobu. Jednym ruchem zniecierpliwienia zdarte zostały wszystkie obsłonki z przeciwności, istniejących między systemem kapitalistycznym a bolszewickim i porzucone wszelkie nadzieje na pokojowe tych przeciwności wyrównanie. Jednym skokiem wstecz Europa znalazła się wczoraj tam, gdzie stała lat siedm, ośm i dziewięć temu, kiedy to ludzila się jeszcze, że posilkując różnych generałów carskich i wysyłając tu i ówdzie takie lub inne ekspedycje wojskowe, zwalczą bolszewizm i podetnie czerwonej hydrze jej niezliczone głowy.

Jeżeli Chamberlain we wczorajszej swej mowie wyrażał jeszcze nadzieję, że faktyczne stosunki handlowe między Anglią a Rosją dadzą się utrzymać mimo zerwania układu handlowego i stosunków dyplomatycznych, to działały tu albo resztki wczorajszych złudzeń, albo też chęć osłodzenia pigułki tym sferom angielskim, które na wczorajszych uchwałach tracą swoje zarobki. Między Anglią a Rosją musi ustać wszelka korespondencja. Wymaga tego logika zarówno wypadków jak systemów, które obie te potęgi reprezentują.

Anglija odbyła ewolucję socjalną, która czyni ją całkowicie nieodporną na nowoczesne dążności demokracji społecznej i gospodarczej. U szczytu socjalnej piramidy angielskiej kilkakroć stotyściec niezmiernych bogaczy, potem dwa lub trzy miliony obsługujących ją inteligentów i półinteligentów, na dole zaś czterdzieści milionów proletariatu miejskiego i wiejskiego, który całą tę piramidę na grzbiecie swym dźwiga. — Industrializacja i urbanizacja poszły w Angliji najdalej, wywarły też najgłębsze skutki na trwałość jej ustroju społecznego i równowagi socjalnej. Znikła tam wielka w innych społeczeń-

stwach warstwa chłopska, włościańska, więc właśnie ta warstwa, o której Marx mawiał, że jest ona z natury „antykonkolektywistyczną“, która wszędzie i zawsze, o ile nie popadała w krótkotrwały okres buntów i anarchji, była ostoją konserwatywnego socjalnego i politycznego. Gospodarczy rozwój Anglii, który na początku ubiegłego wieku podstawą wyżywienia narodu uczynił nie rolnictwo, lecz przemysł i handel, sprawił, że na miejscu włościańskich gospodarstw w Anglii pozostały tylko lordowskie parki i pastwiska, że sterty zboża zastąpiły hałdy czarnego węgla.

Swoje czterdzieści milionów proletariatu fabrycznego, przyzwyczajonego do stosunkowo wysokiej skali życia, Anglija może utrzymać tylko w ten sposób, że posiada największe w dziejach imperjum, że części t. zw. „nadwartości“ pracy 400 milionów mieszkańców tego imperjum używa ona na utrzymanie tamtych czterdziestu milionów. Jest to struktura bardzo zawiła i bardzo sztuczna. Trwałość jej musi być z natury rzeczy bardzo ograniczona. Już socjalne i polityczne skutki wojny w łonie samego imperjum wytworzyły ten stan kryzysu, w którym się ono odtąd trwale znajduje. Do tego przybyło jeszcze pojawienie się takiej siły jak bolszewicy i ich robota zarówno w Europie, jak w Azji. Gdy propaganda bolszewicka w masach robotniczych samej Anglii potęguje ich niezadowolenie i zniewala do ciągłego podnoszenia roszczeń, to równocześnie tasama propaganda w Azji dążąc do rozsadzenia imperjum wielkobrytyjskiego, grozi państwu angielskiemu pozbawieniem go wszelkich środków zaspokojenia tych spotęgowanych roszczeń masy robotniczej. Gdy w Manchesterze i Walji robotnik angielski marzy o nacjonalizacji kopalń i fabryk, gdy śni mu się państwo socjalne i komunistyczne, chociażby nawet w płaszczyku purytańskiego ewangelizmu, to równocześnie taki Borodin pracuje z całą energją, z całym talentem i wszystkimi środkami, jakich dostarczyć mu może olbrzymie państwo rosyjskie, nad tem, aby kulis chiński zaczął także zakładać kluby i kopać piłę, aby przestał pracować czternaście godzin na

dobę za garść ryżu i łyżkę oleju rzepakowego...

A tymczasem ten ryż i ten olej rzepakowy kulisa chińskiego czy parjasa indyjskiego, wiążą się tak z klubami robotniczymi w Anglii i należącymi do nich placami footballowymi i kortami tenisowymi, że rozerwać ich nie można. Niechaj w garnuszku kulisa pojawi się tylko trochę więcej ziarenek ryżu i oleju, a place tenisowe robotników angielskich rozwijają się w nicości. Niechaj tylko na grzbiecie kulisa pojawi się jeden metr kwadratowy katunu więcej, a skarpetki jedwabne z nóg robotnika angielskiego spadną same przez się...

Czy tak musi być na całą wieczność, nie wiadomo. Faktem jest, że obecnie tak jest niewątpliwie i to decyduje o decyzjach...

Ze wszystkich społeczeństw cywilizowanych angielskie jest najbardziej zagrożone przez bolszewizm w swoim dzisiejszym ustroju. Ze wszystkich imperjalizmów angielski jest najbardziej zagrożony przez robotę azjatycką Kominternu moskiewskiego.

Dlatego Baldwin nie waha się wskrzeszać tradycję obu Pittów i wznawia nieprzejednaną walkę z nową próbą gwałtownej przebudowy świata. Sto lat temu walkę taką stoczyła Anglija z Napoleonem i Francją, o ile ta ostatnia chciała mu służyć za podstawę działania i piedestał chwaly. Analogiczną walkę wszczynają obecnie rząd angielski z bolszewikami. Jedną i drugą walkę przerywały próby porozumień, pokojów i kompromisów, zawsze krótkotrwałych i bezskutecznych. Aż wreszcie przyszło Waterloo i św. Helena.

Wczorajsze decyzje parlamentu londyńskiego stawiają na podobnym torze obecne losy imperjum Brytyjskiego a z niem losy całego cywilizowanego świata.

Szybciej niż można było przypuszczać, rozpoczyna się po kilkuletnim antrakcie drugi akt walki dwóch światów przeciwnych i wbrew wszelkim złudzeniom wykluczających się wzajemnie.

Czy drugi ten akt będzie zarazem ostatnim? — któż odgadnie! (s-i).

CZŁOWIEK Z AUTEM

(Tłumaczenie z francuskiego).

Biały, przesłizny samochód marki Hispano skupiał na powierzchni swej ślnięcej karo serji, nasładowanej kość słoniową i srebrowy, ostatnie blaski dnia. Wspaniały pojazd podobny był do królewskiej barki, przeznaczonej jednak do lądowego użytku i wspartej na potężnych kołach. Przez trzy godziny przemierzał szerokie równie z szybkością bolidu, dążącego po linii horyzontalnej. Teraz spoczął. Gromada dzieci, przybyłych by go oglądać, kręciła się dokoła z trwożliwym podziwem.

Las obejmował wioskę ciasnym kręgiem. Zewsząd — z przodu i z tyłu, z prawego i lewego boku stały w zwartych szeregach i regularnych odstępach pułki ciemnych świerków wyciągniętych w równą linię i zdawały się oczekiwać tajemniczego rozkazu, by ruszyć marszem ku morzu. Krzyki dalekich sów rozlegały się wyraźnie w głuchoj ciszy, ujętej w rytm potężnych podmuchów wiatru. Noc spływała na ziemię ciężkimi falami, lampy w oknach domostw wioski pełniły służbę pochodni.

Oberża, przed którą stał pojazd, była od niego nieco dłuższa, lecz nie o wiele. Przez szyby niskiej sali widać było wewnątrz — poczerwiała komin, wiszące szynki, kota siedzącego na ladzie. Trzech przewoźników spożywało wczorasz przy jednym ze stołów, przy sąsiednim siedziało dwóch panów z miasta.

O godzinie czwartej obaj wyjechali z Bordeaux. Od tej chwili ogromny, cudny pojazd,

wytwór zbytku, podobny rasowej bestji, gnał rozrukany pędem. Przed oczyma podróżnych migwały drzewa drzewa, drzewa. W przelocie ploszyły muły, dziki, nawet zwierzę w stawach. W ciszę wieczoru wpadli naksztali pocisku. Teraz odpoczywali w Castex, w odległości dwudziestu kilometrów od Bajonny.

Obaj panowie z wyszli z oberży. Deteone był gruby, ślnięcy od tłustości, podobny do owych kartagińskich sufetów, których na grzbiecie słonia trzeba było windować za pomocą dźwigni i bloków. Jerzy Dewalter był piękny i pełen wdzięku. Jego twarz o szlachetnym rysunku, czarująca melancholją uśmiechu, a nade wszystko oczy — oczy mieniące się jasnym blaskiem słodczy, zdradzały zdolność do namiętnych i głębokich uczuć. Robił wrażenie człowieka dobrego i energicznego, lecz wyczerpanego i znużonego nadmiarem wiecznie czujnej wrażliwości. Wyglądał na lat trzydzieści. Na klapie jego podróżnego płaszcza widniała wstążeczka Legji Honorowej.

Samochód stojący na drodze roztopiał się zwolna w cieniu. Szofer zapalił latarnie. — Wówczas cały pojazd rozblysł światłem a przed nim zarysował się długi niekończący się szlak drogi wiodącej do Hiszpanji. Hen, daleko druga armja świerków zdawała się oczekiwać chwili walki.

— Sam sobie zadaje pytanie — rzekł Dewalter — co ja tu robię właściwie?

Jego towarzysz, stojący na gościńcu, odpowiedział:

— W każdym razie nie polujesz jeszcze na bawoły, lecz wysładczasz mi wielką przysługę. Oto co robisz.

Z kolei sam zajął miejsce w wspaniałym

pojeździe. Dewalter uśmiechnął się niepewnie, słumił chęć wzruszenia ramionami i zamilkł. Nad tajemniczymi równinami unosiła się woń soli i żywicy. Gdy minęli ostatnie domy wioski motor pojazdu zaintonował hymn dalekich dróg. Wkrótce bieg jego nabrał pewności i rytmu, jak bieg pociągu. Po obu bokach potężnej maszyny drzewa, zachowując regularne odstępy między szeregami, zdawały się uciekać w przeciwną stronę.

Wicher, wzniecony szybkością pędu, wylł podróżnym u szach jak wilk. W skok minęli Bajonny. Podniecający zapach morza obwieścił im wkrótce, że dotarli do celu podróży. Zatrzymali się przed hotelem „Palais“ w Biarritz.

II.

— Czyś zwróciła uwagę na jego oczy? — zapytała miss Redge.

— Nie, — odparła kasjerka — patrzyłam na samochód.

— Na samochód, a nie na oczy — oburzyła się stara panna. — O! to czysto po baskijsku.

Mała żartownisia ukazała w uśmiechu wszystkie zęby:

— Niel to tylko praktycznie, — odparła.

Miss Redge odwróciła się od niej ze wstrętem. Do Saint Jean de-Luz przybyła z Walji lek cukiernik na placyku, w miejscu gdzie się zaczyna droga, wiodąca do zatoki, między oficyną apetki, a kwiecarnią. Całość robiła wrażenie cichego, niepozowanego romantyzmu zakątka prowincjonalnego. Wnętrze sklepiku było przyjemnie urządzone, na ścianach wisiały portrety władców Anglii. Po jednej str-

nie lady z ciastkami miss Redge ustawiła kilka stolików po drugiej urządziła mały bar. Wkrótce pożałowała tego — bar bowiem przyciągał samotnych mężczyzn, cudzoziemców, którzy pili gin i zaciekle rozprawiali o sportach, ona zaś marzyła o stw. rzeniu czegoś w rodzaju herbaciarni — świątynki, przybytku pełnego skupienia gdzieby się spotykać mogli zakochani. Brzydziła się wszelką inną klientelą. Dziś o godzinie piątej popołudniu była sama i promieniała szczęściem. Dom jej stał się w ciągu ostatnich dwóch dni świadkiem cudownej przygody.

O jedno tylko jej chodziło o to, aby nikt nie przeszkodził bohaterom idylli. Czekala na nich. Nie przemówiła dotąd do nich ani słowa — oni jednak byli u niej już trzy razy. Nie znała nazwiska mężczyzny, nazywała go „człowiekiem, który nie śmieje się nigdy gdy jest sam“. Kasjerka określała go krótko: „człowiek z autem“. — Kobiety znali i szanowali wszyscy, Wiedzieli że była to Stefania — ostatnia latorość rodu Couleval.

Rodzina Coulevali w kraju Basków i Bearnenckich odgrywała rolę niemal dynastji.

Pomijając zbyt daleką przeszłość (narrzykład fakt, że jeden z przodków tego rodu wygrał w kości od Jean Bart'a fajkę za panowania Wielkiego Króla w roku 1693) wszyscy znali historję Coulevaliów począwszy od 1880 r. to jest od chwili śmierci Pascala Coulevali. Nędzna miłościna Oloron, której każdy dom jest ponury i zamknięty na spusty, jak bank, była świadkiem jego pogrzebu. Cała ludność jak wezbrany potok wyległa wówczas na ulicę, a następnie modliła się za jego duszę w kościele św. Piotra.

(Ciąg dalszy nastąpi).

Angielska Izba gmin uchwaliła zerwanie stosunków z Rosją

Londyn, 27 maja (PAT). Odpowiadając w Izbie gmin deputowanemu Laboureaux, Clinesowi, który zgłosił wniosek, domagający się przeprowadzenia śledztwa nad całokształtem incydentu angielsko-sowieckiego, Chamberlain oświadczył, że rząd posiada masę dowodów, których liczba stale się zwiększa i według których we wszystkich częściach świata, gdzie tylko istnieją elementy niepokojów, czy buntu, rząd sowiecki starał się zawsze wykorzystać te okoliczności celem doprowadzenia do rozruchów szczególnie tam, gdzie wskutek tego interesy angielskie mogłyby być narażone na szwank. Niema ani słowa prawdy w poglądach — ciągnął dalej Chamberlain — jakobym w czasie pobytu w Rzymie i Genewie miał się starać o stworzenie unii antysowieckiej. Rząd angielski nie miał najmniejszego zamiaru wplątywać się w tego rodzaju kampanię antysowiecką. Rząd obecny prowadzi politykę pokoju we wszystkich częściach świata i popiera lojalnie Ligę Narodów, podczas gdy rząd sowiecki był jedynym, który odrzucił swoją współpracę w Genewie i Locarno. Rząd sowiecki jest również wrogiem wobec Ligi Narodów i przyświecającym jej celom, jak jest wrogiem wobec Imperium Brytyjskiego. Rząd odrzuca wniosek deputowanego Clinesa i zwraca się do Izby o wyrażenie mu jej zaufania oraz aprobowanie jego stanowiska. Na wypadek odmowy rząd będzie wiedział co nakazuje czynić mu obowiązek.

Mowa Lloyd George'a.

(Telefonem od naszego korespondenta.)

Londyn, 27 maja (PAT). Na wczorajszym posiedzeniu Izby gmin po przemówieniu Chamberlaina zabrał głos przywódca liberałów Lloyd George, przyznając, że istotnie rząd posiada dość dowodów usprawiedliwiających jego decyzję zerwania stosunków dyplomatycznych z Rosją. Zdaniem Lloyd George'a, rząd sowiecki nie dotrzymał przyrzeczeń i zawiódł oczekiwania, jednak mowa jest zdania, że rząd brytyjski działał pośpiesznie bez dostatecznego rozważenia sprawy zerwania, które zdaniem mowcy nie przyniesie korzyści. Lloyd George uznał, że sowieci naruszyli swe zobowiązania, lecz oświadczył, że zerwanie stosunków uważa za rzecz niesłychaną. Lloyd George wyraził obawę, przed wzmocnieniem się propagandy antyangielskiej i zakończył swe przemówienie oświadczeniem, że zerwanie stosunków z Rosją jest skolem ku nieznanemu.

Lloyd George, który patronował zbliżeniu angielsko-rosyjskiemu, jednak przyznał, że sowieci nie dotrzymali przyrzeczeń. (N. R.)

Zwycięstwo rządu w Izbie gmin.

Wiedeń, 27 maja. Donoszą z Londynu: Po dyskusji zarządzone głosowanie nad wnioskiem rządu o zerwanie stosunków z Rosją sowiecką. Wniosek został przyjęty 357 głosami przeciw 111. Około 45 liberałów wstrzymało się od głosu.

Drugi wniosek partii robotniczej o powołanie do życia komisji śledczej dla zbadania dokumentów, znalezionych w towarzystwie „Arcos” został odrzucony 367 głosami przeciw 118.

Oświadczenie poselstwa sowieckiego w Rosji.

(Telegram własny „N. Reformy“).

Wiedeń, 27 maja. „Neue Freie Presse” donosi z Londynu: Poselstwo sowieckie w Londynie ogłosiło oświadczenie, w którym m. i.

jest powiedziane: „Decyzja rządu angielskiego zerwania z Rosją zarówno stosunków handlowych, jak nawet dyplomatycznych posiada nadzwyczajną doniosłość nie tylko dla obu interesowanych krajów ale także dla całego świata. Możemy tylko wyrazić nasze zdziwienie i ubolewanie, że na podstawie tak nikłych dowodów, zapadła tak ważna decyzja. Postanowienie rządu angielskiego jest śmiertelnym ciosem dla handlu rosyjsko-angielskiego. Rząd angielski miał zawsze na celu nie pójść z Rosją, lecz utrzymanie tak naprężonych stosunków, ażeby można doprowadzić do zupełnego zerwania. Rząd sowiecki uprawiający zawsze politykę pokoju, odpowiedzialność za skutki, składa na konserwatywny rząd angielski.

Woroszyłof odwołuje się do armji i floty.

Berlin, 27 maja. Agencja Telegrafem Union podaje wiadomość, otrzymaną od swego paryskiego korespondenta, że komisarz wojenny rządu sowieckiego, Woroszyłof, miał ogłosić rozkaz dzienny, w którym zawiadamia armję i flotę o zerwaniu stosunków z Anglią. W dalszym ciągu rozkaz dzienny ma wzywać armję i flotę do gotowości obrony Unji sowieckiej. W twierdzy Kronsztadt został podobno ogłoszony stan wojenny. Okręty sowieckie miały otrzymać zakaz zawijania do portów brytyjskich.

Kanada idzie za przykładem Anglii.

Londyn, 27 maja (PAT.) Agencja Reutersa donosi z Ottawy, że rząd kanadyjski postanowił wypowiedzieć porozumienie handlowe z Rosją, podpisane w roku 1921. Premier Kanady, p. King, wyjaśnił, że jakkolwiek z posiadanych przez rząd dokumentów nie wynika wyraźnie, że sowiecka misja handlowa w Montrealu rozwijała na terenie Kanady akcję szpiegowską lub propagandę wywołującą, to jednak stwierdzając, że misja sowiecka działała swą pogwałcała porozumienie handlowe, istniejące między obu państwami. Odnosi się to szczególnie do artykułu porozumienia, na podstawie którego sowieci zobowiązali się powstrzymać od wszelkiej wroziej akcji i propagandy przeciwko instytucjom imperium brytyjskiego.

Ottawa, 27 maja (PAT). Prezes rady ministrów zawiadomiał o sobie szefa sowieckiej misji handlowej, zawiadamiając go o decyzji gabinetu wypowiedzenia układu handlowego z Rosją. Szef misji sowieckiej oświadczył w odpowiedzi, że przedstawicielstwo dyplomatyczne zostanie zamknięte, lecz misja handlowa musi jeszcze pracować jakiś czas, aby zakończyć rozpoczętą działalność. Przedstawiciel sowiecki wyraził jednakże nadzieję, że można będzie znaleźć sposób umożliwienia odnowienia zerwanego układu.

(Telegram iskrowy „N. Reformy“).

Londyn, 27 maja. Jak donoszą z Ottawy (Kanada), Gwerus, komisarz handlowy sowieców oświadczył, że oczekuje instrukcji z Moskwy w sprawie kroków, jakie ma poczynić wskutek zerwania stosunków handlowych z Rosją. Gwerus zwrócił się do premiera z prośbą o wstrzymanie się z egzekucją decyzji, ażeby umożliwić rządowi sowieckiemu rozpatrzenie zarzutów, stawianych przez władze brytyjskie.

Pospieszna mobilizacja wojsk sowieckich w Mandżurji.

(Telegram iskrowy „N. Reformy“).

Londyn, 27 maja. Jak donoszą z Tokio, dzienniki japońskie ogłaszają depeszę z Charbinu w Mandżurji, donoszącą, że wydano tam rozkazy pospiesznej mobilizacji wojsk sowieckich. Oddziały mobilizowane są podobno wysyłane przeważnie do miejscowości Lelung, najdalejszego punktu granicy wschodniej, oraz transportowane do Kronsztadu. Zarządzenia te interpretują jako wstęp do wroghich działań sowieckich przeciw Anglii.

Cziczeryn zatrzyma się w Warszawie.

Warszawa, 27 maja (AW) Cziczeryn, który zatrzyma się tu w drodze powrotnej z Paryża ma odbyć szereg konferencji o niewątpliwym znaczeniu politycznym.

Cziczeryn spotka się jednocześnie w Berlinie z delegacją sowiecką na międzynarodową konferencję ekonomiczną, powracającą z Genewy.

Rezultaty międzynarodowej konferencji ekonomicznej.

Międzynarodowa Konferencja Ekonomiczna zakończyła się. Jak było do przewidzenia, obrady konferencji zakończyły się rezultatami o charakterze zaleceń ogólnikowych, przedstawiających jedynie walory moralne i zakresy programowe, po których iść winno gospodarstwo światowe.

Nie powinniśmy być z tego powodu rozczarowani. Większych wymagań konferencji stawić nie było można. Jeżeli uwzględnimy, że w konferencji brały udział przedstawiciele

46 państw, to uważać należy rezolucje komisyjne, które poniżej w streszczeniu podajemy, za pewnego rodzaju międzynarodowe skodyfikowanie głównych zasad polityki gospodarczej, od której odstępstwa poszczególnych państw, będą piętnowane przez pozostały ogół.

I tak komisja handlowa żąda obniżenia taryf celnych, zniesienia wszelkich ograniczeń przywozu i wywozu, ograniczeń w obrocie walutami i dewizami, zaleca zawieranie traktatów handlowych na dłuższe terminy, zaprzestania kontyngentowania importów i wszelkich ograniczeń przywozu i wywozu. — Potępia politykę zmian w stawkach celnych i zaleca rewizję systemu układania taryf cel-

Podpisanie umowy pożyczkowej w najbliższych dniach.

Przyjazd dra Barańskiego z Paryża i delegatów konsorcjum pożyczkowego.

(Telegram własny „N. Reformy“).

Warszawa, 27 maja. Delegat rządu do rokowań pożyczkowych dr Barański przybywa dziś wieczór z Paryża do Warszawy. Prawdo podobnie z nim razem, a najpóźniej jutro rano przyjadą do Warszawy przedstawiciele konsorcjum pożyczkowego.

Jak słychać, kontrakt o zawarciu pożyczki jest już wygotowany, pozostaje tylko do zredagowania strona prawna tego kontraktu, po czym w najbliższych dniach rzecz będzie w zupełności stalinizowana.

nych, ujednostajnienie nomenklatury celnej i t. d.

W wyniku prac odbytych w komisji przemysłowej, komisja ta zaleca racjonalizację przemysłu przy współpracy z personalem technicznym oraz stwierdza, co jest faktem niezwykłym doniosłym, że nacjonalizacja ta nie może się odbywać kosztem robotników, którzy muszą mieć również swój udział w zysku wynikającym z racjonalizacji. Racjonalizacja winna objąć całe gospodarstwo narodowe, nadto należy przeprowadzić badania nad możliwościami racjonalizacji międzynarodowej.

Mniej zdefiniowane stanowisko zajmuje komisja przemysłowa w sprawie karteli. Żąda ona jawności umów kartelowych, uwzględnienia interesów konsumentów, robotników i poszczególnych państw. Wreszcie komisja rolna podkreśla wielkie znaczenie produkcji rolnej, zaleca jej intensywny rozwój i występuje przeciw nadmiernej industrializacji. Nadto komisja uważa, że koniecznym jest zachowanie równowagi cen płodów rolniczych ze spożywcami, zaleca rozwój spółdzielczości rolniczej, zaleca stworzenie państwowych instytucji długoterminowego kredytu.

Jak widzimy — rezolucje komisji obejmują dziedzinę zasad gospodarczych, na ogół w całym świecie znanych i powszechnie przyjętych. Niemniej usankcjonowanie ich przez faktyczne sfery gospodarcze, w formie praktycznych zaleceń jest doniosłe. Na ogół zwycięża w rezolucjach gospodarcza ideologia liberalna przedewszystkiem pod wpływem największych jej zwolenników t. j. anglo-saskich delegatów.

rom. b.

Pogłoski o zbliżeniu Litwy do Polski

Dyplomatyczny korespondent „Westminster Gazette” podaje, że zabieg dyplomacji angielskiej na Litwie w kierunku zbliżenia Litwy do Polski miały odnieść pozytywny skutek i w związku z tem liczyć się należy z podjęciem rokowań Litwy z Polską. Wedle twierdzenia dziennika rokowania te miałyby się rozpocząć już w nadchodzącym tygodniu.

W związku z tem zanotować należy informacje wileńskie, pochodzące z kół politycznych Kowna, że ogromne wrażenie wywarła tam wiadomość o zerwaniu stosunków dyplomatycznych sowiecko-angielskich. Na skutek coraz bardziej ujawniającego się niebezpieczeństwa komunistycznego na Litwie i ostatniej kompromitacji poselstwa sowieckiego w sprawie gen. Kleszczewskiego, opinia publiczna Litwy i sfer rządowych zwraca się przeciwko sowiecom. Jednocześnie ma przewierać na sile orientacja anglofińska, propagowana przez szereg poważnych czynników politycznych w Kownie.

Litwa zabroniła wstępu samolotom niemieckim.

Z Kłajpedy donoszą: Począwszy od środy, rząd litewski zabronił wstępu samolotom linii lotniczych niemieckich na obszar Kłajpedzki i Litwy. We środę rano wyjechał ostatni samolot niemiecki do Królewca.

Przyczyny, które skłoniły rząd litewski do tego kroku wobec Niemiec, nie zostały publicznie ogłoszone. W kołach Kłajpedzkich i kowieńskich są rozpowszechniane pogłoski, że lotnicy niemieccy uprawiali szpiegostwo na terytorjum litewskim.

Zasekwestrowanie polskiej dzierzawy spirytusu w Turcji.

Z Warszawy donoszą: Konsorcjum polskie, dzierzawiące turecki monopol spirytusowy, od dłuższego czasu prowadziło z rządem tureckim pertraktacje o zmianę umowy. Z ramienia polskiego monopolu spirytusowego bawił w tej sprawie w Turcji p. Husarski. Obecnie przedstawiciele polscy powrócili do kraju, nie uzyskawszy od rządu tureckiego żadnych ustępstw. Rząd turecki zamianował specjalnego komisarza, który objął w sekwestrację majątek i dochody konsorcjum polskiego. Dochody te mają być składane do depozytu sądowego, aż do czasu rozstrzygnięcia sprawy przez sądy tureckie.

Polski monopol spirytusowy udzielił w swoim czasie temu konsorcjum około 10 milionów złotych kredytu.

Poważne tarcie w „Wyzwoleniu”

Warszawa, 27 maja (AW). W związku ze zbierającym się w dniu 11 i 12 czerwca kongresem Wyzwolenia, w kołach parlamentarnych uporczywie utrzymują się pogłoski o dal-

szych głośniejszych rozdziewkach w tem stronnictwie.

Tarcia w łonie Wyzwolenia pogłębiły się ostatnio na tle stosunku do sprawy połączenia ze Stronnictwem Chłopskim, przyczem obstaruje mniejszość klubu parlamentarnego Wyzwolenia. Większość złożona ze starych zaraniarzy przeciwstawia się temu stanowczo, decydując się nawet na rozłam.

Prawo publiczności dla gimnazjów mniejszości narodowych.

(Telefonem od naszego korespondenta.)

Warszawa, 27 maja. Ministerstwo oświaty przyznało w bieżącym roku prawo publiczności szeregów szkół mniejszościowych z językiem wykładowym nie polskim.

Ze szkół niemieckich prawa publiczności uzyskały: gimnazjum w Stanisławowie, gimnazjum męskie i żeńskie w Łodzi, gimnazjum w Pabjanicach.

Z ukraińskich: gimnazja w Tarnopolu, Czortkowie, Rohatynie, Jaworowie, Drohobyczu, Złoczowie, Przemyślu, Stanisławowie, Horodence, we Lwowie i trzy gimnazja na Wołyniu.

Także gimnazjum litewskie w Wilnie otrzymało prawo publiczności. Nadanie praw gimnazjum białoruskiemu w Nowogródku nie zostało jeszcze zdecydowane. Gimnazja z językiem wykładowym żydowskim uznane zostały przez wzytatorów za nieodpowiadające wymaganiom.

Synod cerkwi prawosławnej.

(Telefonem od naszego korespondenta.)

Warszawa, 27 maja (A). W Warszawie rozpoczął się wczoraj synod cerkwi prawosławnej w Polsce pod przewodnictwem metropolity Djonizego. Synod potrwa do soboty i poświęcony jest głównie sprawozdaniu delegacji cerkwi polskiej do zwierzchników kościoła wschodniego w krajach bałkańskich.

Dwie uroczystości w Łowiczu.

(Telefonem od naszego korespondenta.)

Warszawa, 27 maja. W czwartek obchodziło miasto Łowicz dwie podniosłe uroczystości, a mianowicie poświęcenie Muzeum oraz odsłonięcie pomnika ku czci poległych bohaterów ziemi łowickiej. Muzeum mieści się na Starym Rynku i zawiera 3.700 eksponatów.

Pomnik został odsłonięty na Rynku. W momencie odsłonięcia pomnika 10 pułk piechoty dał salwę honorową.

Wielka katastrofa kolejowa.

(Telegram iskrowy „N. Reformy“).

Madryt, 27 maja. Kolo Almeria pociąg towarowy skutkiem zepsucia się hamulca wpadł na pociąg osobowy i rozstrząsał go. Dotąd wydobyto 13 zwłok i dużo ciężko rannych.

Złoty medal Paryża dla Lindbergha.

(Telegram iskrowy „N. Reformy“).

Paryż, 27 maja. Lindbergh powitany został wczoraj w ratuszu, gdzie wręczono mu złoty medal miasta Paryża. Medal ma z jednej strony podobiznę Lindbergha, z drugiej dedykację za pierwszy przelot nad Atlantykem.

Otwarcie obrad międzynarodowej Unji przyjaciół Ligi narodów.

Berlin, 27 maja. Wczoraj w południe odbyło się w Reichstagu uroczyste otwarcie kongresu unji światowej stowarzyszeń przyjaciół Ligi Narodów. Na uroczystości tej byli obecni ambasadorowie i posłowie wszystkich niemal mocarstw reprezentowanych w Berlinie, z wyjątkiem ambasadora sowieckiego. W imieniu rządu Rzeszy obecny był na sali kanclerz Marks.

Posiedzenie międzynarod. Biura pracy w Warszawie w r. 1928.

Genewa, 27 maja. Rada administracyjna międzynarodowego Biura pracy na wczorajszym posiedzeniu przyjęła sprawozdanie komisji rzeczoznawców o wykonaniu artykułu 408 traktatu wersalskiego i upoważniła dyrektora międzynarodowego Biura pracy do wydrukowania tego sprawozdania. Następnie przyjęto zaproszenie rządu niemieckiego co do odbycia październikowej sesji Rady w Berlinie, oraz z podziękowaniem zaproszenie rządu polskiego, postanawiając odbyć w październiku 1928 r. sesję w Warszawie.

